

SILV. KOŠUTNIK:

Kratek odgovor.



javi hrošč se je ravno otresel tesne lupine, ki si jo je bil jeseni nadel kot dobro rejen ogrc, da se v njej iz črvu podobne stvarce izpremeni v letečo živalco. Ker je bil še globoko v zemlji, kjer je štiri leta živel v najlepšem zadovoljstvu, a mu zdaj hipoma ni prav nič ugajala, je začel riti kvišku, da dospe prejkoprej na površje in poletí v zrak. Prerivanje skozi prst mu ni nič kaj ugajalo; hudo je bil nevoljen, a še huje upehan.

Mahoma pa se čuti osvobojenega tesne okolice: pred njim se je namreč razprostiral skrbno izkopan rov, ki je polagoma držal kvišku. Tukaj je hrošč zdaj lahko iztegnil svoje pretisnjene ude, se malce odpočil in potem urnih korakov odhitel naprej.

Ha — takšna steza je pa res nekaj imenitnega! Hrošč je s po-
močjo svojih kril, ki jih je prvič poizkusil razprostiti, še celo par-
krat prav veselo poskočil in prišel pri tem početju do prepričanja,
da je z novo telesno obliko dobil tudi prijetno brenčeč glas. Oh, kako
si bo godel in pel na novem svetu, kamor ga z nepremagljivo silo
vleče neka posebna notranja moč! Samo letal bo okrog ter godel in
pel — pa seveda tudi jedel pridno. Saj že zdaj čuti posebno nepri-
jetno praznoto v sebi. Tej mora kmalu odpomoči. Ali se že ne svet-
lika tamkaj spredaj ne predaleč nekaj bledega kakor beli dan? Da,
da — to mora biti beli dan, ki ga hrošč že od takrat pozna, ko je
bil še okorni ogrc.

Bilo pa je tako. Ravno ko je oglođaval in izsesaval sočnato kore-
ninico, priškrta nekaj po zemlji, jo prereže z veliko silo, odrezano
plast pa popolnoma obrne. Tudi ogrca vrže na površje in takrat je
prvič videl beli dan. Sluteč nevarnost — za brazdo je namreč v bližini
videl žival z rdečim grebenom na glavi in dolgo rdečo brado pod
kljunom, ki je pravkar pogoltnila njegovega tovariša — zvil se je
torej v obroček in se potočil pod obširno grudo. Ko je čez nekaj
časa zopet škrtalo mimo njega, ga je zakrila druga brazda, in bil je
na varnem.

A kaj, če se zdaj srečata z grebenasto in bradato živaljo? Ne
bo li zanj gotova smrt? Hrošč ob tej misli nehote postoji. Po kratkem
preudarku reče: »Najprej previdno polukam pod milo nebo in če
ne zagledam hudobnega rdečebredca, poletim urno v zrak. Tam me
ne dobi več!«

Te besede ga ojunačijo in pogumno potuje naprej. Toda kaj vidi,
ko je že skoraj na koncu svojega potovanja?

Ob izhodu se giblje valjasta, črna žival, grebe in grebe z lopa-
stimi nogami ter z glavo brca narahljano prst kvišku. Zdaj si hrošč

ve tolmačiti, kako je nastal rov, ki mu je bil tako dobrodošel in mu je prihranil toliko truda.

Brezskrbno se hrošč približa marljivemu kopaču. Vesel, da pride na tako lagoten način na plano, ga začne zbadati: »No, gospod debe-luhar — ali vam toliko prija podzemeljsko rovanje? Samo nekoliko sem ga izkusil, pa mi že začetkoma ni ugajalo. Kaj, ko bi pustila pusto podzemlje in šla nekoliko na lep božji svet! Ali se mi pridružite?«

V prihodnjem trenutku krt pohrusta hrošča. In to je bil njegov kratek odgovor za neokusno zbadanje.

Vigred.

*Kakor čarnokrasne sanje,
polne blaženstva in sreče,
je priplula in objela
dušo mehko in ljubeče ...*

*Plakalo je tiho polje
prej po slutnjah utešenja,
a sedaj so rožne čaše
polne sladkega življenja ...*

*K tlom povešali so gaji
žalostno prej gole veje,
solnčna pesem zdaj se živo
ziblje z njih in smeje, smeje ...*

*In razmahnila k vstajenju
že mladost je svoja krila:
vzpela v zrak se je kot sokol
in se z zarjo poljubila ...*

Miroslav Kunčič.

Maj, maj ...

*Maj, maj —
zemlja kot raj!
Glej, cvetje raz veje —
kako se nam smejel!
Čuj, ptičke pojó,
nam pesem sladkó ...
Maj, maj,*

*povedi nas zdaj
tja v polje globoko,
prostrano, široko,
tja v solnca sijaj!
Tam rožice bele,
rdeče in modre
povijaj nam v kodre!*

Fr. Žgur.

